

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 20 (491).

Fredagen den 21 maj 1897.

10:de årg.

Prenumerationspris pr år: Idun ensam ..... kr. 5:— Iduns Modet., fjortondagsuppl. » 5:— Iduns Modet., månadsuppl. » 3:— Barngarderoben..... » 3:—	Byrå: Klara södra kyrkog. 16, 1 tr. Öppen kl. 10—5. Allm. telef. 6147. Rikstelef. 1646.	Redaktör och utgifvare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas säkrast kl. 2—3. Redaktionssekr.: J. Nordling.	Utgifningstid: hvarje fredag. Lösnummerpris 15 öre (lösnr: endast för kompletteringar.)	Annonnspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.
---	--	--	--	---

Cecilia Milow.

»Tante Cissy».

Bland den kvinnliga skolungdomen i den goda staden Sköfde rådde för några veckor sedan stor oro och rörelse.

Det tisslades och tasslades i hvarje vrå, viktiga förtroenden gäfvos och mottogos under »heliga tysthetslöften» med ytterst hemlighetsfulla miner — på bord och stolar lågo allehanda brokiga dräkter, hvilka i samråd med mammor och tanter ifrigt profvades och synades.

Det var verkligen icke utan att de annars alltid så samvetsgrant skötta läxorna höllo på att betänkligt få maka åt sig i de små hjärnorna, så öfverfulla voro de af allehanda andra funderingar.

Hvad var då på färde? Jo, alla dessa småttingars kära »Tante Cissy» skulle »fylla år» och dessutom fira sitt tioårs jubileum som skolföreståndarinna.

Denna stora bemärkelsedag måste högtidlighållas på ett utomordentligt sätt man ville åstadkomma något »noch nie dagewesenes» — Tante Cissy skulle frisas med en lysande maskerad! Och då äntligen den efterlängtdade dagen kom, hade småttingarne fått ihop någonting riktigt lyckadt. Gestalter från fjärran länder och flydda tider rörde sig i brokig blandning med de näpnaste små dalkullor, sjömanspojkar och blomsterflickor. Trubadurer och riddare hyllade Tante Cissy på vers och prosa i tal och sång. Det var en vacker tafia full af lif och färger, och riktigt hjärtevärmade verkade den underström af kärlek,

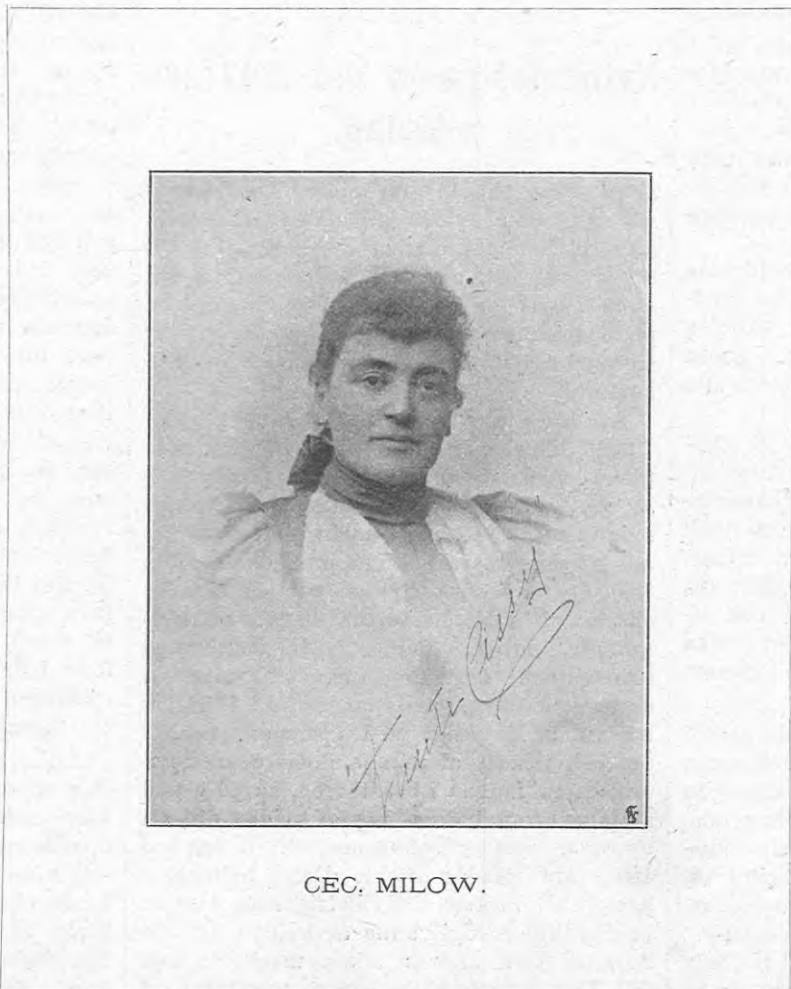
som gifvit sig uttryck i frandet, och som lyste ur alla dessa barnaögon mot det kära festföremålet. En sådan tillgifvenhet af sina lärjungar vinner blott den, som i sitt kall satt in hela sin personlighet, hvilken är för ungdomen ej blott uppfostrarinnan, utan också den förstående vännen, hvars rika, varma hjärta står öppet för dem och deras sorger och fröjder.

Den kvinna, som Idun i dag har nöjet föreställa för sin läsekrets, är just en sådan, jag skulle vilja säga idealisk skolföreståndarinna.

Cecilia Milow föddes i Göteborg den 8 mars 1856. Föräldrarna flyttade snart därefter till Stockholm, där modern grundade en mycket ansedd skola, hvilken dock med anledning af familjens flyttning till Vestergötland upphörde 1869.

Cissy Milow och hennes systrar ha till stor del sin förträffliga mor — hvars vackra och vördnadsvärda hvita hufvud ännu är den kära medelpunkten i det trefna hemmet — att tacka för den verkligt fina och goda uppfostran som de åtnjutit.

Cissys undervisning leddes, ända tills hon vid 15 års ålder konfirmerades, helt och hållet af modern. Därefter fortsatte och avslutade hon sina skolstudier i fröken Rappes pension, som stod högt i anseende. Fröken Rappe ägde, utom framstående undervisningsförmåga, i hög grad gäfvan att intressera sina elever och inspirera deras håg till

CEC. MILOW.

För vänskapen äro stora uppoffringar lättare än små.

Jean Paul.

allt stort och ädelt, och hennes beundrade föredöme var det helt säkert, som hos den unga flickan väckte medvetandet om beskaffenheten af hennes egna anlag och hos henne utvecklade en bestämd och liflig önskan att få ägna sig åt lärarinnekallet, för hvilket det snart skulle visa sig att hon ägde förutsättningar som få.

Sina första steg på den valda lefnadsbanan tog Cissy Milow, då hon anställdes såsom lärarinna i den skola hon nyss med heder själf genomgått.

Under därpå följande tio års arbete som guvernant, 6 år på en plats och 4 år på en annan, använde hon med den otroligaste flit och ihärdighet alla möjligheter till själfstudier, tills på hösten 1886 utväg bereddes henne att företaga en studieresa till Tyskland. Här vistades hon, dels i Leipzig och dels i Dresden, till följande vår, och på hösten s. å. öppnade hon sin »skola för flickor och mindre gossar» i Sköfde. Skolan arbetade i början under synnerligen anspråkslösa förhållanden. Fem elever undervisades af tre lärarinnor i ett enda litet rum.

Annorlunda ser det ut nu efter tio år! För hvarje år har skolan vunnit mer och mer erkännande och elevantalet har ständigt ökats. I år har det stigit till trettiofyra, af hvilka tio äro helpensionärer från vidt skilda håll af landet. Fem lärarinnor och tre lärare, alla utmärka förmågor, biträda vid undervisningen och skolan har en rymlig och bekväm lokal.

Vid Cissy Milows sida i såväl skolarbetet som i synnerhet i vårdandet af hemmet, i tillgodoseendet af familjens och helpensionärernas trefnad, står, utom, som redan nämnt, hennes älderstigna moder, en yngre syster Annie — oumbärlig och afhållen; med aldrig svikande intresse sköter hon hemmets angelägenheter och är för de unga en kär vän, som med humoristisk slagfärdighet reder upp för dem alla trassliga härfvor.

Omfattningen af den i skolan meddelade bildningen står i full motsvarighet till kurserna i åttklassiga läroverk och skolans elever hafva vid inträdesökandet i högre bildningsanstalter med lätthet bestått alla prof och fått utmärkta vitsord.

Cissy Milows stora intresse för, ja, uppgående i det ämne hon behandlar, hennes lifliga, fängslande framställningssätt gör åhörandet af hennes lektionen till ett stort nöje, — också ser man inga sömniga miner, förnimmer ingen tröghet eller dåsigheit, allt går med lif och lust. Examens- och avslutningsdagarna äro också högtider, hvilka af hela samhället omfattas med det lifligaste intresse.

Under dessa år af ansträngande arbete i skolan har Cissy Milow icke försummat att genom ökande af sina kunskaper än ytterligare kvalificera sig såsom lärarinna. För detta ändamål gjorde hon 1894 en studieresa till England och tog med vackra betyg examen: »Certificated, College of Preceptors and higher Cambridge for women».

Men icke blott såsom lärarinna har Cissy Milow ägnat sitt arbete åt ungdomen; en

långt större krets än de, som varit lämnade i hennes vård, har länge ansett författarinnan »Tante Cissy» som en kär vän. Hennes barnböcker: »Gräs och ogräs», I och II, »Bara Margit», »Små händer och små fötter» och nu senast »Berättelser och sagor» hafva i prässen enstämmigt blifvit föremålet för de mest erkännande omdömen. Man har sagt, att »hvar och en af hennes små berättelser är för det unga sinnet liksom en lockande väg till det goda», och detta är jämte stora stilistiska förtjänster, karaktäristiskt för »Tante Cissy's» författarskap.

På grund af sitt fullkomliga herravälde öfver engelska språket har hon äfven i Amerika lyckats förskaffa sig en litterär position. Redan för flere år sedan blef hon i en pristäffling där tillerkänd ett första pris på 3,000 kronor, och i dessa dagar har hon erhållit ett ytterst fördelaktigt och smickrande anbud att få lämna artiklar till ett par amerikanska tidningar och »magazines».

Man skulle tycka att den stora framgång, som Cissy Milow rönt i sitt litterära arbete, skulle frestat henne till ett helt uppgående i dylik verksamhet, så mycket mera som flere framstående personer (bl. a. S. A. Hedlund) ifrigt rådt henne därtill och som hon med ett sådant arbete helt säkert skulle uppnå större ekonomiska fördelar, — men ingenting har kunnat förmå henne att öfvergifva sin kära skola; i den uppgår hon med hela sin själ, och där anser hon sig bäst fylla den lufsuggift, som hon gjort till sin: att fostra goda och ädla kvinnor.

Veritas.

Kvinnofrågorna vid 1897 års riksdag.

Då våra aktade »farbröder» i riksdagen nu efter fullbordadt statsvärf vända åter till hemmet, kunna de göra det i det lugna medvetandet att åtminstone hafva gjort något för att bereda åt kvinnan den plats i staten — sin plats i hemmet styr kära mor själf om — henne med rätta tillkommer.

Af dessa riksdagens beslut torde i principielt hänseende det vara viktigast som tillerkänner kvinna rätt att uppträda som rättegångsombud. Något bestämdt förbud för kvinna att föra andras talan inför rätta finnes visserligen icke i vår nu gällande lag, enär denna endast stadgar, att »de som för andra må tala och svara skola vara oberyktade, ärlige, redlige och förständige män», och lagtextens uttryck »män» i detta som i många liknande fall i 1734 års lag väl är liktydigt med »person». Så har det ock tolkats af många domare, men andra, mera fångna i bokstafven, ha på grund af lagens ordalydelse vägrat kvinna rätt att uppträda som rättegångsombud. Redan vid 1896 års riksdag väckte därför hemmansägaren O. Persson i Kvillebäckstorp motion om tydligt medgifvande åt kvinna att vid domstol föra andras talan, men reformen föll då på första kammarens motstånd. I

år förnyade han emellertid sin motion och lyckades nu för denna vinna båda kamrarnas bifall. Den principiella innebörden af denna utsträckning af kvinnans medborgar rätt ligger i öppen dag, och reformens praktiska betydelse torde ej heller böra underskattas, då den ju öppnar ett nytt verksamhetsfält — advokatens yrke — för kvinnan.

Äfven på ett annat område har årets riksdag sökt utvidga kvinnans medborgerliga rättigheter, i det den beslutat en skrifvelse till k. m:t i syfte, att hustru må i mannens frånvaro utöfva rösträtt vid prästval. Det gäller här en rättighet, som gift kvinna förut ägt i Sverige. Enligt prästvalsförordningen af år 1843 röstade nämligen hustrun vid mannens frånvaro, men denna rättighet för gift kvinna upphörde genom nu gällande prästvalslag af år 1883. Frågan berör på det närmaste stora delar af vårt land, särskildt skärgårdsbefolkningen och de orter, där husfäderna utvandrat eller i öfrigt befinna sig i sådana villkor, att de ej kunna bestämma öfver sin tid. Den gäller ock en angelägenhet, där kvinnan i regel plägar vara i hög grad intresserad, vida mer än mannen. Ja, man torde tryggt kunna antaga, att när riksdagens nu beslutade skrifvelse tagit form af lag, blir det nog i regel mannen som stannar hemma och hustrun som infinner sig vid prästvals-förrättningen.

Det gifves, som vi veta, många hinder för en stackars man att blifva rangerad karl och sätta eget bo, som det heter. Han måste först blifva kär förstas — och det går då lätt för sig, gunås, men sen skall han vinna sin älskades genkärlek samt föräldrars och målsmäns samtycke. Men ej nog härmed, sedan dessa så att säga personliga hinder äro öfvervunna, kommer den obevekliga lagen och bjuder, att han, i fall så påfordras, skall styrka sin hinderslöshet, som lagtermen lyder, eljes blir det icke någon lysning af. Detta kan blifva trassligt nog, i händelse han en längre tid varit utomlands eller någon tid slarfvat med sin mantals- och kyrkoskrifning. Då ålägges han, att låta »visse och trovärdige» män intyga hans hinderslöshet eller annonsera i Post- och Inrikes Tidningar och under tiden gå och vänta minst ett halft år. Detta kan ju vålla obehag nog, synnerligast då man, utrustad med godt samvete, men föga kunskap i kyrkolagen, först får reda på dessa lagbestämmelser, då man infinner sig för att taga ut lysning till äktenskap. Vid flere riksdagar har därför försök gjorts att få dessa föräldrade lagrum ändrade, men först i år har detta lyckats så till vida, att riksdagen i skrifvelse till k. m:t anhållit om förenkling af dessa bestämmelser.

Ännu en lagstiftningsåtgärd af årets riksdag återstår att omtala. Den tyckes skenbart endast vara en industriell-ekonomisk angelägenhet, men den afser i verkligheten ett samhällsöndt af allvarligaste art och hvars offer äro unga, ogifta kvinnor i sina bästa år. Den gäller nämligen de ohyggliga fosforförgiftningarna, hvilka under senare åren i Sverige varit stadda i en förfärande

tillväxt. I fjol orsakades sålunda i Sverige 138 dödsfall af fosforförgiftning och drabades häraf endast 6 män och barn, men däremot 132 kvinnor, däraf 118 unga ogifta. Det har ej varit lifsleda, som drifvit dessa olyckliga unga kvinnor att tillgripa fosforgiftet. Nej, de ha i brottslig afsikt, i förtviflan och af sin starka längtan att komma ur en olycklig belägenhet, för hvilken samhället kastar all skammen på kvinnan, sökt en räddning i det lifsfarliga medlet, som ej blott hotar lifvet, utan hotar detsamma med en ytterst kvalfull död.

Redan vid föregående riksdagar har denna sorgliga samhällsfråga varit före, men de humanitära skälen ha fått vika för ekonomiska betänkligheter tills i år, då riksdagen på förslag af professor Curt Wallis beslöt hos regeringen anhålla om förslag till lag om förbud mot införsel af och försäljning inom riket af fosfortändstickor.

Vi skola i ett följande nummer redogöra för några riksdagsbeslut af ekonomiskt intresse för en del af vårt lands kvinnor.

”Som markens blomster...”

Ett genmäle.

Den under ofvanstående öfverskrift i n:r 19 af Idun åt »kvinnorna i de bättre klasserna» gifna läxan verkar som en anakronism. Om ej det ultramoderna slagordet »missbrukad kvinnokraft» inledde ifrågasättande artikel, skulle man tro den skrifven några decennier tillbaka i tiden. Då hade den måhända ägt en viss grad af befogenhet — nu undrar man på den.

Att i våra dagar tala om att de unga flickorna gå sysslolösa om hvarandra i hemmen!! Har då förf. alls icke följt med hela den moderna kvinnorörelsen, ej aktgifvit på det rastlösa arbete, som pågår på det kvinnliga arbetsfältet, där kvinnan åter och åter bryter sig nya banor, har han (hon?) ej känt den fara, som hotar just däri, att hon mer och mer aflägsnar sig från sin gamla verksamhetssfer, *hemmet*, hvilken tyckes blifva henne för låg och för trång? Det lystringsord, som i våra dagar behöfdes, synes mig vara: Halt! Dröj kvar! Hemmet behöfver dig!

De där fem, sex vuxna döttrarna, som gå hemma hos far och mor med hushållsförkläden, nycklar och andra husliga emblem, som gifva kokerskan order att lägga en handfull cayennepeppar i soppan och »sätta på» mjölken i tid, så att den hinner bli »fil» till middagen, och endast vänta på »honom», förefalla som en myt. Hvar finnas de? I millionärshemmen måhända? Men då vill jag fråga: Huru många sådana hafva vi i vårt lilla land på fem millioner inbyggare? I Storbritannien med dess trettonio millioner talas om »the upper ten». Kunna vi ens räkna i hundratal, hvad som här betecknar tusental? Emellertid höres ej sällan en klagan öfver, att de rika flickorna, de som ej behöfva arbeta för sin utkomst, »taga bort arbetet» för de obe-medlade — alltså äfven i de rika hemmen, i de hem, där familjefadern har stora årsinkomster, vilja döttrarna nu för tiden ofta ut, ej blott på nöjen och baler, utan i lifvets arbete på skilda banor. »Adjö far, adjö mor!» heter det om morgonen, och ut springa de fem, sex åt hvar sitt håll, först

på s. k. fortsättningskurser — äfven matlagningskurser, där de få lära, att en näfve cayennepeppar är för mycket i en soppa, och sykurer, där de få lära sig linnesöm-nad, stoppa och laga — högre skolor, akademier m. m., och, när de sedan hunnit utbildning, till sina banker, sina skolor, sina kontor o. s. v., och de gamla föräldrarna eller den gamla modern få sitta ensam hemma. Godt om någon liten Cendrillon förstår, att äfven där är en viktig, en stor plats att fylla! Hemmet behöfver goda krafter; de gamla behöfva sol, »blomster», ungdom och kärlek för att ej känna ålderns börda för tung, och tjänarne behöfva tillsyn. Heder åt den, som ej anser denna lufsuggift för ringa, som stilla och ödmjukt där fyller sin plikt!

Nej, säga hvad man vill om vår tids genomsnittskvinna — lat är hon ej! Naturligtvis vill jag ej förneka, att det gifs en och annan lat kvinna, liksom det gifs lata män, men som regel gäller det, att det i vår tid arbetas strängt, strängare kanske än någonsin. Grottekvarnen mal, mal, mal. Se vi på de unga flickorna, finna vi en nästan feberaktig ifver hos dem att utbilda sig för något visst fack eller kall. Ofta är drifkraften en önskan att kunna tillfredsställa de stegrade behof, som följa med en stigande kultur, men man spårar ock ideellare motiv: en lust att fylla lifvet med innehåll, en törst efter kunskap, ett begär att uträtta något gagneligt i världen, vittnande om, att »det ytliga fjärlifvet, där nöjena äro det förnämsta», ej tillfredsställes, att kvinnan ej är så ytlig och flack, som kvinnohataren vill göra henne. Framför allt torde dock bevekelsegrunden vara att söka i en vaknad själfkänsla, som ej vill finna sig i det förödmjukande alternativet att gifva sig för att blifva försörjd.

Men antag nu, att dessa »markens väna blomster, som icke spinna och icke sy», verkligen finnas, och antagligen har väl artikelförf. sett något exemplar af dem, så frågas: Hafva icke äfven blommorna sin »raison d'être»? Glädja och vederkvicka de ej sinnet? När man om våren kommer ut och ser marken täckt af de blåa sipporna eller känner doften af konvaljerna, gläds man ej? Och dessa unga flickor, som ej behöfva arbeta för sin utkomst, som ej pressas af de ekonomiska bekymren, som lefva liljans lif i ett komfortabelt hem, fylla icke äfven de en mission? Jo, utan all fråga göra de det, när de hafva ett godt hjärta. Och de själfviska och stygga måste ju lämnas utom räkningen; de kunna ej liknas vid »väna blomster», utan måste inrangeras bland tistlar och nässlor.

Må vi ej yrka på, att blommorna försvinna från vår jord! Och må vi i allmänhet ej döma för hårdt öfver den lust, som finnes hos de unga, att roa sig, dansa, leka och äfven kläda sig! Den är så naturlig för deras ålder. Icke ville vi väl se sjutton-åriga gummor i dystra färger och med stränga miner? »May they have their sugar-plums in right time!» säger Bulwer så bra. Må de en gång, så vidt möjligt, hafva soliga ungdomsminnen att värma sig vid, när stormen hviner i knutarna! De gamla räkna ju ofta dessa minnen till sitt lufs bästa skatt.

Och nu äfven några ord om de där »afgudade och omhuldade svärmödrarna», som sedan de några år latat sig med inackorderingar, »fortsätta att i sina döttrars kom-

fortabla hem lefva ett arbets- och bekymmerfritt lif under många långa år, trots sina svärsöners varma önskingar om motsatsen». *Inge* medgifver själf på ett annat ställe, »att en god husmoder bör äga kunskaper och mångahanda färdigheter», hvarför då hugga på dem, som skaffa sig sitt bröd genom inackorderingar, och framställa detta förvärf, som vore det passande blott för dem, som ingenting kunna och ingenting vant sig att göra? Medgif inkonsekvensen däri! Den ökade efterfrågan betingar den ökade produktionen, och så äfven på detta område. Det har visat sig som ett växande behof, att hemmen i staden öppnas för barn och ungdom från landsorten, och jag inser icke, hvarför icke detta förvärf är lika hederligt och aktningvärdt som något annat, hvarför icke kallet att omhändertaga de unga är lika mödosamt och maktpåliggande, om det tages på rätta sättet, som hvilket annat som helst.

Icke rosar man just i vanliga fall lotten för den stackars svärmoder, som blir tvingad att en gång på ålderdomen äta barnens bröd. Skam till sägandes plägar det brödet mången gång vara ganska surt. Hvarför göra det ännu surare? För resten kan en sådan gammal farmor eller mormor vara till ovärderlig nytta: hon håller barnbarnen med strumpor, hon sysselsätter dem, hon lappar och lagar och hjälper med mångt och mycket, som eljest skulle lejas för. Lata gamla fruar minns jag mig ej ha sett.

Till sist vill jag bryta en lans för de gamla fröknarna, som äfven blifvit angripna i *Inges* föga kvinnovänliga artikel. »De hafva», heter det, »bröder och svågrar eller andra nyttiga släktingar, som de låta arbeta för sig, medan de själfva, ännu fullt arbetsföra, sitta med händerna i kors och njuta sitt sorgfria väsen». Hvar hämtar *Inge* sina typer? Till sextio, ja, sjuttio år har jag sett de gamla fröknarna arbeta med nästan oförminskad ifver, och om en faster eller moster tillbringar sin medelålder i släktingars hem, brukar hon då i regel ej vara overksam. Mången mor och husmor skall nog ge mig rätt i, att denna syster eller svägerska, faster eller moster, varit henne till ovärderlig hjälp under årens lopp vid barnens sjukbäddar, med deras läsning, med än ett, än ett annat. Så värst oegenlyttiga bruka i allmänhet ej släktingar vara, att de af pur barmhärtighet låta sådana äldre fröknar »lefva sitt parasitlif på dem». Och om dessa ogifta kvinnor på ålderdomen — förr kunna de ej enligt statuterna komma i åtnjutande af dessa förmåner — ur understödsfonder måste söka medel till sitt uppehälle, så torde detta helt enkelt vara en följd af, att kvinnoarbete varit så uselt betaldt, att det ej medgifvit besparingar för ålderns dagar. För de fattiga ur arbetsklassen verkas jämförelsevis mycket — de s. k. »pauvres honteux» ha mången gång i själfva verket svårare att draga sig fram; de äro för stolta att visa sitt armod för världens ögon, de gömma sig undan, och ingen vet om de tysta, ensamma strider, de utkämpa, om den diet, hårdt när till svält, de lefva på. Och så missunnar man dem en femtilapp ur en understöds-kassa och en katt till sällskap!

Nej, kära *Inge*, när ni nästa gång skrifer i Idun, så tag af er de gråa glasögonen och försök att se edra medmänniskor med mera kärlek och sympati. Att ni kan ha mångt allvarsord att säga, som förtjänar läg-

gas på hjärtat, det röja delar af er artikel, men — var rättvis och skjut ej öfver målet!

»Om ditt öga mörkt och kallt
skådar kring, skådar kring,
mörker själf du då befallt
hölja jordens ring
öfverallt.

Om ditt öga varmt och klart
skådar kring, skådar kring,
se, då klarnar också snart
hela jordens ring
underbart.»

Ellen Bergström.

I Stockholm.

Små utställningsfunderingar
och litet annat smått och godt.

För Idun af

Lovisa Petterkvist.

Bref I.

Inte vet jag, om någon människa mer än jag känt hur det känns, när man vill komma i väg och inte kan!

Först fick min man fulslag i fingret; så fick min yngsta hjärteblomma till barnbarn mässlingen, så sa min jungfru upp alldeles oförmodadt, och så sprang jag själf så oförtutet mellan kök och sjuksängar, att jag blef som en trasa och måste lägga mig mellan lakan, »i influensa», sa doktorn, och under hela tiden låg Iduns redaktör som en gråsten på mitt hjärta, ty *tänk*, om jag inte skulle kunna hålla mitt löfte att komma ned till Stockholm och skriva om utställningen!

Men allt *har* en öfvergång, fast det mån-ga gånger inte ser så ut. De mina är nu, Gud ske lof, raska igen, men med mig är det både si och så. Inte att jag precis är sjuk; jag känner mig bara så fasligt dum.

»Nej, vet du, Ruffen,» sa jag till min man, »det här går aldrig för sig. Jag te-legraferar och frågar.»

Så telegraferade jag till Idun så här:

»Känner mig fasligt dum. Ska jag komma ändå?»

Svaret blef: »Betyder ingenting.»

»Ja kära,» sa jag, »betyder det ingenting, så —»

Och nu är jag, det vill säga *vi* här.

Vi kom i går.

Om det är resan, ombytet eller hvad det är, men betydligt raskare känner jag mig. Medvetandet att jag har *rättighet* att vara dum, har gjort mig ofantligt godt. Min tro är, att de flesta författare skulle bli mycket kvickare, om de bara visste, att de hade *lof* att vara så dumma de ville.

Ruffen ville att vi skulle fara med båt från Sundsvall, men jag ville njuta af åter-seendets fröjder, tum efter tum, och så höll jag i med att vi skulle fara med tåget.

Oupphörligt under vägen så sa jag: »O, Ruffen, minns du här, och minns du här!» (Från vår förra Stockholmsresa.) Men Ruffen mindes bara en vacker flicka, som vi haft i resällskap från Upsala, och som sedan, förresten, blef en riktigt kär vän.

Sådana *är* männen, de glömmar oftast sin hustru, som de har för ögonen *hvar dag*, men de kommer stadigt i håg hvar enda flicklinka de möter, om det också är bara för en minut.

Men jag kände mig allt för lycklig för att hänga upp mig på småsaker!

Sa jag lycklig? Ja, det är jag också, *minus* — — — eller rättare sagdt: plus, det pluset att solskenet har sin skugga.

Ja, det säger jag, att det skulle vara *bra* skönt ibland att inte behöfva vara släkt med sin egen släkt, isynnerhet med släkt som aldrig kommer ihåg en oftare än den kan ha nytta af en — och den är *stor*. Men jag tänker inte tåla det, jag gör det *inte!* Jag talar om kusin Johan, som hängde sig på oss i Sundsvall och som tycks tänka *bli* hängande, sparka bakut bäst jag vill!

Han har varit repslagare, har samlat bra med pengar, går som om hade spiraler i knäna, och ser märkvärdigt ung ut för sina år. Jag känner till honom bara par rennömme förut — men det är nog.

Han är lika treflig att ha med sig som en hoppgubbe i en ask: man vet aldrig när han ämnar hoppa fram eller hvad han ämnar ta sig till.

Just den egenheten tog eller retade lifvet ur hans hustru, jag vet inte hvilket, och kommer nog att ta eller reta lifvet af mig *med*, Ruffen må säga hvad han vill, ty naturligtvis säger Ruffen, att Johan är en utmärkt hyggelig karl, redbar som guld och from som ett lam. Åtminstone måste det i så fall vara ett ovanligt *fullväxt* lam —!

Nå ja, jag får väl se. Inte värdt att oro sig i förväg. Hvilka minnenas ström, som störtade öfver mig, när jag till sist vid Gustafs sida rullade in på centralper-rongen, låter inte ens beskrifva sig! »Männ tro redaktören är nere!» hviskade jag. Bland människorna stod en riktigt *söt* herre i ljus rock, håret framkammadt i krokar och tjock bambukäpp med guldknapp, som han höll mot munnen.

»Det är *bestämt* han!» sa jag.

Mycket riktigt. Herrn nalkades, lyfte hatten två tum rakt upp i vädret och sa: »Förlåt, men det är väl inte herrskapet P...»

»Jo, det är det visst det,» afbröt jag strå-lande och neg, fast ett kupéfönster just inte är någon lämplig plats för artighets-betygelser.

»Iduns redaktör är förkyld — han har skickat mig i sitt ställe. Mitt namn är Lycko.»

»Per?» frågade jag oskyldigt.

Herrn såg litet förvirrad ut, men så log han, och så skakade vi hand, de bästa vänner i världen.

(Näst att gråta med folk, finns det inte något bättre än att skratta med folk, för att bli riktigt hastigt bekanta.)

Nu presangterade jag Ruffen och naturligtvis kusin Johan, som sin vana likmätigt passade på och begagnade näsduken just i detsamma. Herr Lycko tog på sig allt be-svär med bagage och sådant, men *ändå* tyckte jag precis att jag glömt något, men det var visst bara influensan, och *hon* kunde gärna stanna där hon var.

»Hvar ämnar herrskapet ta in?» frågade herr Lycko, som vid närmare påseende hade det finaste sandgula ansikte, dito mustascher och hår och *näst*an ögon med, fast de stötte litet mer i bernsten och *kanske* voro litet små.

»På hot...» sa jag.

»Privat!» högg Gustaf af, och det så det gnistrade. En sådan lufver, som inte under hela resan sagt ett ord om något som helst »privat» och nu passade på, när han

hade vittnen! Men vänta du! Gömdt är inte glömdt! Nu höll jag *naturligtvis* god min.

»Ja då tar vi väl en åkare då?» sa herr Lycko.

»Kör i vind,» sa jag, »men inte nå'n af de nya, med hexameter bak.»

»Taxameter, hm, hm,» sa Ruffen.

»Ska du rätta mig, gubben lilla,» skrat-tade jag uppsluppet. »Tror du inte jag vet...? För öfrigt är inte skillnaden så stor. O, så fint här har blifvit! Här luktar utställning på långt håll!»

»Är inte skillnaden så stor?» frågade herr Lycko och såg lindrigt intresserad ut. (Jag *tror*, att han mest af allt ser »lindrig» ut.)

»Nej!» sa jag. »Hexameter är, så vidt jag vet, värs utan rim; taxameter är, också så vidt jag vet, prosa utan reson, ty att det är utan reson, att man ska räkna efter hvad hvart steg kostar, när man ska åka för att roa sig, det... Gud, Johan, du *mätte* väl inte tänka börja äta smörgås här!»

Detta senare afsides till Johan, som stack handen i fickan på ett misstänkt sätt.

Så satte vi oss i, Ruffen och jag på framsätet, herr Lycko på baksätet och kusin Johan i en vagn för sig.

När jag satte mig i, knakade vagnen till.

»Nu åkte du allt en mil, gumman lilla,» småmyste Ruffen.

»Jag?» sa jag.

»Om taxametern funnits.»

»Väger den folk till på köpet! Ja, då...! Kusk,» afbröt jag. »Kör alla krokvägar ni kan få fatt i och håll er på alla stora gator som finns, O, Ruffen, så härligt det här är!»

Under tiden studerade herr Lycko(-Per?) ett tätt tryckt papper.

»Hvad är det där,» frågade jag nyfiket.

»Adresser från uthyrningsbyrån med mera,» svarade han.

»Hur många rum finns det?» sa jag.

»Bara 10,000.»

»Hu då!» sa jag.

»Men det var sant — jag har ju alldeles glömt af — herrskapet är erbjudna husrum hos fru Agrell, författarinnan.»

»Tackar,» sa jag, stramande upp mig minst två tum, »men *det* blir då ingenting utaf.»

»Jag trodde — d. v. s. redaktören trodde, att herrskapet var *mycket* goda vänner?»

»Åh ja, bevars, det med emellanåt; men man kan tröttna på det som bättre är än att bli sedd öfver axeln alltjämt, och det *blir* jag. Men Ruffen, titta, så vackra hus här har blifvit — och sådana butiker! O, nyp mig litet, är du snäll, så jag får känna att jag är vaken!! Men hvad är det för en faslig stenhög?» tillade jag plötsligt.

»Det är Kungliga Operan. Känner inte fru Petterkvist igen den?»

(Herr Lycko såg fortfarande lindrigt intresserad ut.)

»Åh nej,» sa jag och spärrade upp ögonen det värsta jag kunde. »*Den*, som skulle bli så vacker!»

»Nå, är den inte vacker då? Terrassen till exempel...»

»Åh ja, joo,» sa jag, »*den* är nog vacker — för *sig*. Men innan man kommer *dit!* Jag hade alltid trott, att en opera skulle verka som ett konstens tysta tempel.»

Bland nu befintliga Cacaosorter
intages säkert förnämsta platsen af

HULTMANS CACAO

Redan 1888 intygade prof. Joh. Lang i Lund, att Hultmans Cacao var fullt lika med van Houtens Cacao. Hultmans Cacao kan således varmt rekommenderas till hvarje husmoder.

»Templet är efter gudinnorna.»

»Verkligen?» sa jag med tonvikt. »Nå,» tillade jag gladare, »man kan ju tro att det är ett stort hus med en opera *uti*, så blir det ju intressant ändå. Se på vattenkonsten Ruffen, och på blommorna! Finns det en sådan plats på jorden som torget! Men Gustaf den tredje staty, hvar är den då?»

»Vld Skeppsbron antar jag, såvida den inte blifvit bortstulen sedan i går!»

»Ja, men den skulle ju byta plats med Carl den trettonde, bara operan blef färdig?»

»Det har jag inte hört, dess värre.»

»Och jag som tyckte det var en så *utmärkt* idé efter som Carl den trettonde ju ändå *var* amiral och som sådan van vid både vatten och stenkolsrök! Det bör kännas alldeles rysligt för Gustaf den tredje att stå där nere bland sjäare och åkarhästar, sot och smuts. Han som var idel musik — och poesi — —! Också står han ju och sträcker sig, alldeles som om han ville *flyga* hit.» (Forts.)

»Iduns salong.»

»Iduns salong» på utställningen står nu fix och färdig att mottaga sina kära gäster från när och fjärran, och vi våga hoppas, att ingen enda af de tusentals svenska kvinnor, som under sommarens lopp helt visst komma att besöka hufvudstaden och dess stora nationella fest, skall försumma att göra äfven denna »damernas egen vrå» en liten visit. Den ter sig nu ganska inbjudande — om vi få säga det själfva — och de talrika besökare, som redan under dessa gångna första dagar gjort oss den äran, ha varit nog vänliga att lifligt loforda dess ljust glada och originella bemtrefnad.

Hvar ungefär på utställningen den är belägen — i hjärtat af »kvinnornas palats», Nordiska museets byggnad — ha vi redan förut skildrat och öfverlämnat därför förtroendefullt åt en och hvars »upptäckargeni» att söka reda på den. Det är nog ej allt för svårt, och genom sin resliga öfverbyggnad med namnet IDUN i väldiga bokstäfver gör den sig redan på långt håll påmindt.

En beskrifning på den tilltänkta inredningen är också förut i hufvudsak gifven, hvarför vi här endast vilja dröja vid några detaljer. De omgifvande snidade träpelarne, balustraden och allt trävirke för öfrigt i den lätt sommarsvala möbelen äro hållna i den ljusgröna laserade färg, som nu är *high fashion* i den moderna engelska rums- och möbelstilen, och som verkar både glad och pikant. Äfven väggarna äro klädda med en stilfull tapet i grönt, som lyckligt harmonjerar med inredningen. Detta gröna brytes lifligt, dels af den dekorativa, breda frisen med stiliserade blomstermotiv, dels af de draperier i varma färger, som vecka sig ofvan den djupa högbankalkoven i fonden samt mellan och efter de högsträfvande pelarne. Golfvet täckes af en matta i ljus färgton, och eleganta korgstolar äro här och hvar instuckna mellan den solidare trämöbelen. Blommor och dekorationsväxter i riklig mängd sprida rundt om doft och fägring, och högst öfver alkobågen tronar en afgjutning af prof. Qvarnströms »Idun», som ett skyddshelgon lysande hemfrid öfver denna åt henne vigda vrå.

På skrifpulpeten till vänster i salongen hvilar, inbjudande uppslagen, »*Damernas gyllene bok*» i ett solidt, ehuru endast provisoriskt band: där ofvan på väggen finner ni Viktor Andréns skizz till den praktpärm, som skall omsluta den, sedan alla Sveriges kvinnor under sommarens lopp »inristat» sina namn. Främst i namnalbumet är ett särskildt blad inhäftadt med en stilfull ramteckning i färger af Jenny Nyström — å detta är det vårt hopp att drottning Sofia främst i spetsen för svenska kvinnor vill inskrifva sin namnteckning vid det besök, hon redan genom sin statsfru haft godheten utlofva oss, antagligen inom de allra närmaste dagarne.

Bland den lektyr, som bjudes våra gäster under hvilan i denna »kvinnornas vrå», inta naturligtvis, som sig bör, *Iduns* samtliga årgångar, allt intill färskaste löpande nummer, en dominerande plats. Vidare alla dess bilagor och tidningssyskon: »Romanbiblioteket», »Hjälpredan», »Modetidningen», »Barngarderoben» och »Kamraten». Men vi äro ej så ensidiga, att vi ej vilja tillgodose äfven andra andliga behof än dem, som härmed kunna fyllas, och därför finnas äfven flere andra tidningar och tidskrifter samt de nödvändigaste kalendrar och uppslagsböcker tillgängliga.

Telefon finnes på platsen, skrifmaterial och papper likaså för dem, som härifrån tilläfventyrs vilja affatta en liten hälsning till kära hemmavarande — allt naturligtvis till *fritt* bruk. Och bakom den stiliga gyllenlädersskärmen där i vrån kan ni osedd försvinna in i det lilla toalettrummet, klädt med en förtjusande creton, där speglar och andra utensilier erbjuda er tillfälle till nödiga »ajusteringar». Innan ni lämna »Iduns salong» bör ni ej heller glömma att taga med eder ett exemplar af det lilla *minnesnummer* i *mignonformat*, som vi utgifvit och som gratis utdelas till alla besökande.

När redaktionen för ett par veckor sedan i hufvudstadstidningarna införde annons efter tvänne »värdinnor» att under sommaren tjänstgöra i »salongen», anmälde sig personligen *mer än ett hundra sökande*. Vi hade alltså en riklig samling att välja på och — *vi valde!* Vi tro ock att vi lyckats stanna vid just de rätta i de två behagliga unga damer, som nu utsetts och börjat sin tjänstgöring att efter bästa förmåga stå våra gäster till tjänst med handräkningar och upplysningar. Det är fröknarna *Gerda Cederlund* och *Anna Berg*, båda af välkända, högt aktade stockholmsfamiljer.

I måndags hade Iduns salong äran af finfina besök: h. m:t konungen och prinsarne Karl och Eugen. De uttalade samtliga sitt välbehag med arrangementen, och särskildt kände sig prins Eugens konstnärsoäga tilltaladt af dess artistiska stilfullhet — vår trogne artistiske rådgifvare hr V. Andréns uteslutande förtjänst!

Och nu till sist ännu en gång välkomna, alla, alla, gamla vänner och nya, från när och fjärran, till »*Iduns salong*» på *Stockholmsutställningen!*

KAMRATEN

är den bästa gåfva till de unga. Prenumerera på närmaste postanstalt. Helt år 3 kr.

Konsten att möblera sitt hem.

En serie artiklar för Idun, utarbetade af fackmän.

II.

Det svenska hemmet i äldre tid — De nyare möbelstilarna.

I stället för att fördjupa oss i möbelteknikens detaljer, såsom den utvecklade sig under den långa följd af århundraden som följde på den antika världens undergång, skola vi här, om våra läsarinor vilja vara med därom, kasta en blick på huru våra förfäder i Sverige bodde och inrättade sig i hemmet under slutet af medeltiden. Vi göra så mycket hellre detta stora språng, som de stilarter hvilka i det sydliga Europa med dess högre kultur länge behärskade all arkitektur och äfven möbelarkitekturen, nämligen byzantinismen i öster och romanismen i väster, icke kunna sägas i sistnämnda hänseende ha inverkat på senare tidsåldrars smak. Af den byzantinska perioden med dess utomordentligt kostbara och raffinerade lyx återstår i ren möbelväg ytterst obetydligt; nästan allt förstördes genom den turkiska eröfringen, på samma sätt som den romerska kulturens praktindustri långt tidigare hade förstörts genom den germanska eröfringen. För den ena som för den andra sortens barbarer hade alla dessa dyrbarheter intet annat värde än själfva materialets, guldets och silfrets, där sådant förekom.

Under hela den egentliga medeltidens tusenåriga period saknades inom den germanska världen, som vi skandinaver närmast tillhöra, nästan fullständigt lika väl behofvet af som begreppet om möbler, rörliga bohagsföremål, i den nu vanliga meningen. Lifvet var underkastadt så många faror, att ingen gaf sig tid eller ro att tänka på bekvämlighet och att de skandinaviska länderna, efter vikingafärdernas slut, både genom sin aflägsenhet, sin folkfattigdom och sin torftighet i allt öfrigt kommo ansenligt efter ej blott det sydliga och västliga Europas tidigare och högre kultur, men ock sina egna stamförvarters, detta är ju ett beklagligt men lätt förklarligt faktum, som ingen numera bryr sig om att af nationalfåfånga söka bemantra. Om någon nationell stil skulle således här icke egentligen kunna vara tal, men vill man nu nödvändigt göra gällande den nordiska egendomligheten äfven härutinnan, så finnas verkligen ett par saker att påminna om, nämligen dels i byggnadsväg det nordiska trähuset, som vikingarne på sin tid, hvarhålst de under sina eröfringståg bosatte sig, älskade att uppföra, dels ock i ornamenteringsväg ormslingan, hvars nordiska ursprunglighet likväl är starkt ifrågasatt. Hårtill kan ock läggas att man tillskrifver de skandinaviska vikingarne, som slagit sig ned i Britanien, de byggnadsmotiv, som bruka hänföras till den s. k. angel-sachsiska stilen, och hvaraf icke få lämningar finnas i behåll synnerligast på Irland, minnen från det hundraåriga skandinaviska väldet på »smaragdön».

Hurudana de borgerliga byggnaderna — ordet här taget såsom motsättning till de kyrkliga och monumentala — voro inom Sveriges landamären inrättade under medeltiden, därom finnes endast mycket knapphändiga upplysningar i urkunderna och så godt som alls inga kvarstående minnes-

Försändes öfver hela riket. Begär priskuant.

SPISBRÖD, många sorter.

C. W. SCHEUMACHER

Kongl. hofleverantör. — 17 Norrlandsgatan 17, Stockholm.

futt jämförliga med de engelska, fås hos de flesta spegerhandlare i hufvudstaden.

Försök!

CAKES

GEORG LEVY'S LINNEMAGASIN.
Drottninggatan 53, Stockholm.

Största urval af Linne-besättningsartiklar samt Gardiner.
Utstyrslar förfärdigas på beställning

å egen atelie efter nyaste modeller.

Order å minst 25 kronor levereras fraktfritt närmaste järnvägs- eller ångbåtsstation.

märken. Det finnas visserligen på Gotland några stenbyggnader, som kunna gifva föreställning om privatpersoners bostäder och i Vadstena kvarstår likaledes det s. k. biskops-huset, uppfördt 1470 af biskopen i Linköping för att begagnas vid besök i St. Birgittas betydande klosterstad, men det mest typiska för en stormansbostad och på samma gång befästad borg vid medeltidens sista skede är det af H. Hildebrand i »Sveriges Medeltid» beskrifna Glimmingehus i Skåne. Den del där af som var afsedd till slottsherrns och hans familjs dagliga vistelse och arbetsrum, utgöres af två rymliga hvällda gemak i andra våningen af den höga fyrkantiga byggnaden samt en stor sal med ett mindre rum i den tredje. Samtliga dessa rum äro försedda med öppna murade spisar, hvilken lyx ej förekom i de för tjänarne afsedda rummen. Det utmärkande för dessa rum, fränsett den enkla arkitektoniska utstyrelsen, är de djupa fönsternicherna, försedda med två stenbänkar, på hvilka man kunde sätta sig i förtroligt samspråk. Det var den tidens soffor! I murarne äro skåp, delvis på ett eller annat sätt dekorerade, afsedda till förvaringsrum för familjens klenoder och urkunder.

Hvad fanns det för husgeråd i ett dylikt adelshus? Det var icke mycket, att sluta redan af den omständigheten att i den icke obetydliga mängden af ännu bevarade släkthandlingar, boupptecknings-, arfskiftes- och andra egendomsdokumenter från dessa tider, så ytterst obetydligt af hvad vi kalla husgeråd omtalas. I Franrike, hvarest medeltidens litteratur är rikare och medeltidsföremål blifvit bevarade i ojämförligt större antal än hos oss, har man ingen svårighet att lämna en liflig skildring af inredningen i herremannens bostad.

Äfven om det måste tagas för gifvet, att den svenske herremannens hem visst icke i allt kunde mäta sig med en fransmans af samma stånd, och jämväl med vederbörligt fästadt afseende på skillnaden mellan de begge ländernas kulturförhållanden i allmänhet, kan man dock af franska källor hämta en rätt god ledning till föreställningen om både det förnämliga och det enkla svenska medeltidshemmet.

Motsatsen till de förhållanden, som vi äro vana vid, är i alla händelser vida mera påfallande.

Vår tid älskar att låta ljus och luft så mycket som möjligt inströmma; under en tid däremot, då ofrid i landet var det vanliga, vågade man icke göra fönsteröppningarna så stora att fiendens skjutvapen med lätthet kunde tränga igenom dem. Tidens vana var för öfrigt att göra en bestämd skillnad mellan lifvet inne och lifvet ute. Inne ville man vara fullkomligt fredad från allt störande utifrån. (Forts.)

Kvinnorna på utställningen.

VII.

En liten orientering.

Det kan nu vara bäst att göra ett kort afbrott i Iduns uppsatser »Kvinnorna på utställningen», för att i stället orientera oss ett grand på själva utställningsområdet. Många af våra läsarinor hafva måhända endast en dunkel före-

ställning om anordningarna därute, och kanske en hel del af våra kära landsortsbor endast vet att vår stora och, vi skola hoppas det, lyckade utställning är förlagd till Djurgården och skulle därför hafva ganska svårt att hitta och komma till rätta i allt virrvarret.

Vi skola därför bedja att få ledsaga dem på en liten promenad dit ut just nu, när den stora utställningen nyss är högtidligen öppnad af konungen i närvaro af prinsar, regering, riksdag och honoratiores.

Vi skynda alltså en solskenstag — det bör vara sol, ty allt tager sig då praktfullare och gladare ut — den vackra, ståtliga Strandvägen fram och vidare öfver den graciöst byggda nya Djurgårdsbron och stå så med ens framför hufvudingången, som med sina vapensköldar, emblem och vajande flaggor och vimplar bjuder ett gladt välkommen.

Vi träda genom räknehjulen och befinna oss med ens inne på det vida och välordnade området. Framför oss utbreder sig en stor, jämn plan med mjuka leende gräsmattor och härliga planteringar, hvarå redan nu i den tidiga våren hyacinter och tulpaner fagna våra lukt- och färgsinnen. Låtom oss här stanna ett ögonblick och se oss omkring och med ens taga reda på, hvilka byggnader och paviljonger vi här närmast hafva att besöka.

På den vänstra sidan efter Djurgårdsbrunnsvikens strand ligga bland annat i följande ordning: *Administrationsbyggnaden*, *Sportpaviljongen*, *Kemisktekniska industriens hufvudbyggnad*, som är inrymd i den gamla Rundmålningsbyggnaden, hvilken nu fått ett konstnärligt och måleriskt utseende. I samma komplex har också *Hufvudrestauranten* inrymts. Strax invid på samma sida ligger *Stockholmspaviljongen*, som genast tilltalar oss genom sitt eleganta och förnäma yttre, och medan vi hålla oss på denna led, få vi icke glömma den bakom alla dessa vackra byggnader därute i sjelfva Brunnsviken liggande underbara *Sägogrottan* med alla dess öfverraskande bländverk.

Gifva vi oss så öfver till högra sidan, reser sig där i allt sitt majestät det *Nordiska museet*, hvilket i sig innehåller hufvudsakligen hvad som speciellt intresserar kvinnovärlden, nämligen hem- och konstslöjd, afdelningar för undervisning, sjukvård m. m. Vi vilja också påminna om, att här inne är Iduns lilla nätta och inbjudande salong belägen.

Midt i fonden af den stora öppna planen ligger den väldiga *Industrihallen* med sin djärft byggda kupol, flankerad af fyra smäckra minareter, i hvars inre hissar föra de skädelystna upp till bryggorna, hvarifrån man får skåda ett naturpanorama, hvartill maken torde få letas efter i något annat land.

Efter vår himmelsfärd begifva vi oss genom den stora hallen, där alster af svensk, norsk, dansk, finsk och rysk industri blända ögat i tusen former, och begifva oss öfver viadukten till den södra delen af utställningsområdet, det vill säga det som ligger på andra sidan om Djurgårdsvägen och begränsas af Saltsjöns svala vågor. Här hafva vi till höger först att märka *Arméns- och flottans utställningslokaler* med deras väldiga och skräckinjagande artilleripjäser samt deras många föremål, tillhörande historiskt bekanta krigsfartyg. Snedt emot till vänster ligger *Centralrestauranten*, hvilken ljus och

luftig inbjuder till förfriskningar. Förbi *Finspongs och Stora Kopparbergs Bergslags paviljonger*, belägna till höger efter saltsjöstranden, styra vi nu in i den, åtminstone för svenska ögon kolossala *Maskinhallen*, där tusen bevis på människosnille och uppfinningsförmåga, på djärfhed och arbetskraft fångla vårt intresse. Härifrån, från bullret och maskinernas vilda rassel, gå vi in i den sköna konstens tempel, den hvitskimrande, med grekiska drag smyckade *Konsthallen*, hvilken så att säga avslutar utställningsområdet åt denna sida. Här finna vi lugn och hvila, omgifna af den unga konstens glada lek i färger och marmor.

Med återhämtade krafter fortsätta vi vår vandring på nytt och välja nu vägen öster om industrihallen för att upptäcka, hvad som där kan vara af största intresse att skåda. Strax till höger, uppe på sluttningen nedanför gamla Byströms villa, hafva vi *Kungl. jaktkubbens* vackra paviljong.

Vi gå vidare förbi *Biologiska museet* och se då uppe i backsluttningen vid vägen, som för upp till Skansen, flere paviljonger. Här ligga *Trädgårdsutställningen*, den särdeles intressanta och sevärda *Musik- och teaterutställningen* samt bilhuggaren Oscar Bergs *Bibliska Diorama*. Strax vid gamla Djurgårds-teatern ha vi det praktiskt inredda *Folkköket*. Till vänster, och just där Industrihallens utsträckning åt norr slutar, nära vid Brunnsvikens strand, öfverraskas våra blickar af en hel liten stad af paviljonger och kiosker i de mest pikanta stilar: man skulle kunna kalla det en riktig »lilleputtstad». Det är en hel del utställare, som velat separera sig. Här ha vi *Malmö chokolade- och konfektfabrik*, *Stockholmskaffeförädlingsfabrik* och slutligen äfven *Herman Meeths* lilla inventiösa »*Syskrin*». Något framför åt Framnäs vägen reser sig *Liljeholmens* väldiga stearinljus i höjden. Här hafva vi äfven *Stockholms korffabrik*, *Reinholds bageri* samtalldeles nere vid stranden *Piehlska bryggeriets* vackra paviljong med dess luftiga veranda.

Men hvad är det för en ståtlig, vacker och luftig byggnad i rött och hvitt, som ligger där till vänster och tycks till hälften bada sig i Djurgårdsbrunnsvikens vågor? Jo, det är den stora svensk-danska *Fiskerihallen*, som i sig innesluter mycket af intresse. Från den yttre cirkelgången har man en särdeles vacker utsikt öfver vikens fagra stränder.

Gå vi så vägen vidare åt norr, ut hafva vi på högra sidan *Skogsutställningen*, *Jordbruksutställningen grufschaktet* och *Den skånska storindustriens* (Höganäs) *utställning* samt dessutom ett par mindre paviljonger. Till vänster åter reser sig det »*Gamla Stockholm*» med dess trappgafvelshus, dess smala krokiga gator inom mörka tornprydda murar och den ärevördiga Vasaborgen, hvilken speglar sina blyinfattade fönsterrutor i de vid slottets fot skvalpande böljorna.

Ännu något längre bort till vänster hafva vi den norska *Fiskerihallen*, en byggnad måhända ganska ful till sitt yttre, men hvars innehåll är i högsta grad sevärddt, icke minst för mångfalden af olika båttyper. Midt emot till höger ligger *Norska skogsutställningen*.

Ja, och härmed hafva vi avslutat vår hasiga promenad. Det hufvudsakligaste hafva vi påpekat. Ett och annat, icke nämndt, finna vi lätt uti vår väg. *Skansen* skola vi naturligtvis icke glömma, ty den hör sannerligen också till utställningen och har många ny

heter och tilltalande anordningar, hvilka förtjäna att tagas i betraktande.

Vi afsluta nu denna lilla flyktiga revy. När utställningen kommit ordentligt i gång och alla »på efterkälken varande» äro väl och på bästa vis ordnade, skola vi återkomma och gifva en visserligen kortfattad, men klar öfverblick af hvad nutidens nordiska industri kan prestera med särskild hänsyn till allt som på ett eller annat sätt kan vara af intresse för kvinnorna och för hemmens ekonomi.

Adolf Hellander.

För det blödande Grekland!

Till redaktionen af Idun:

Transport från förra numret	Kr.	857.35
H. och E. D., Orsa	»	5.—
F. B. P., Malmö	»	4.—
Fru Ika Peyron, Sthm	»	10.—
Ömmande nästa	»	5.—
Insamling i Boden gen. Elin Benckert & Anna Hultqvist	»	30.—
Lizzie, Sthm	»	10.—
E. N., Umeå	»	5.—
Kvintetten, Kramfors	»	5.50
Insamling i Oscarshamn gen. redaktör Mauritz Linder	»	127.62
Han, Söderköping	»	10.—
Elizabeth Hellström, Norrköping ...	»	3.25
		1,072.71

Till kvinnoförbundets kassaförvaltare:

Transport från n:r 18 af »Idun» ...	»	370.08
P. O. Lundqvist	»	33.—
Olga Braunerhielm	»	5.—
C. F. L—g	»	10.—
Essie, 11 år	»	1.05
S. L. M.	»	20.—
Kirsti	»	2.—
Hulda Nilson	»	5.—
R. F. G. K.	»	5.—
L. M. N. S., Lidköping	»	10.—
C. W—l, Kristianstad	»	15.—
H. H., Karlshamn	»	5.—
E. S., Alingsås	»	10.—
Östermalms folkskola: Miltiades 2.39; Temistokles 9.52; Yngve Berg 0.30; Leonidas 12.50; F. Z. 1.04	»	25.75
Evald Leyonmarck	»	0.45
Elsa	»	1.10
Sven	»	1.—
Jane	»	0.05
En tjänstflicka	»	0.50
K. L.	»	5.40
Ch. v. M.	»	1.50
Genom Aktiebol. Geflepostens tryckeri: E. Engvall 30.—; Fr. Kramer 10.—; J. M. Wretman 5.—; G. Hoffman 2.—; T. H—n 3.—; S. H—n 2.—; E. Bengtson 3.—; B. G. Kronberg 30.—; Mia Sandin 1.—; A. Enberg 5.—; L. F. Nilsson 1.—; K. P. T. 1.—; Ester o. Karin 0.50; Björklund 1.—; Hj. Bd 1.—; D. 2.—; G. L. 1.—; L. G. Brodin 5.—; Å. 1.—; W. D. 1.—; Ger. Be 2.—; L. L. 3.—; S. S. T. 10.—; G. L. 5.—; 5 flickor 10.—; A. Nordgren 5.—; Joh. Vestergren 30.—; P. Persson, Löfåsen, Hedesunda 1.—; A. Eneström 1.—; L. 2.—; K. E—n 2.—; V. V—g 1.—; E. Kristenson 5.—; J. W. H. C. L. 1.—; P. E. 1.—; C. F. 1.—; E. J. Sm. 10.—; E. Sh. 1.—; H. L. 1.—; Grebrettig 1.—; E. G. Lundberg 1.—; K. H. Johansson 1.50; P. G. Petterson 0.75; M:r 3.—; A. Westerlund 2.—; G. A. Hellström 2.—; Fr. Rydberg 2.—; L. E. Petterson 2.—; K. Sjöström 2.—; H. V:n 1.—; A. H. 2.—; A. F. 2.—; F. Amberger 2.—; J. E. V—d 2.—; C. A. Palm 2.—; M. K. Löf 2.—; S—n 5.—; K. Brandström 10.—; Angulander 1.—; Sandelin 2.—; K.		

H:a 10.—; X. Y. Z. 5.—; F. S. 5.—; M:son 5.—; G. Ericson 2.—; Fr. Bg 1.—; J. L:st 1.—; O. Valley 2.—; T. 1.—; L. 1.—; Thm 1.—; K. N. 2.—; P. J. H. 1.—; G. B:n 0.50; S. K. L—n 1.—; Em. B. 5.—; Thlm 1.—; J. T. 2.—; J. Å. 0.50; G. J:n 1.—; —m. 2.—; H. 2.—; K. 2.—; P. E. 10.—; O. L. K. 5.—; O. S. 2.—; Juris 10.—; V. H. 1.—; J. S. 2.—; O. Z:n 1.—; Sch. 2.—; K. Lg. 1.—; J. E. J. och C. A—n 1.—; E. Ö:n 1.—; F. J. 0.50; E. V. 2.—; F. 1.—; E. P. Ld. 1.—; H:n 3.—; Ed. 1.—; Es. Ad. 2.—; T. S. 2.—; K. S. 1.—; E. E. 5.—; C. E. 5.—; L. 2.—; H. 2.—; V:n 1.—; S:d 1.—; H. Bm. 1.—; E. G. J. E. 1.—; V:n 1.—; E. E. 1.—; G. E. 1.—; E. A. M. 5.—; E. Arn 2.—; S. O. 5.—; W:m B. 1.—; B. K. 1.—; Fr. Wqst 1.—; C. M. A. 5.—; E. F. X. 1.—; O. B. 5.—; P. B. 1.—; E. 1.—; A. G. 10.—; Kc. In. 1.—; W:r Lr 2.—; E. J. 2.—; Från »barn i Storvik» insändt af M Nygren 17.15; 3 flickor 3.—; J. G. B. 3.—; Fröken K. Sjögren 5.—; G. Ir 10.—; N. Kr. 5.—; B. H. 2.—; W. 1.—; H. O. 2.—; Jo. 1.—; Chr. 1.—; H. Ndt. 5.—; K. S. 10.—; N. 5.—; S. B. 1.—; C. F. W:n 1.—; A. Lennstrand 5.—; Syskonen E. 6.50 .....

S:a Kr. 522.90
I Missionsbokhandeln, Drottninggat. 49, ytterligare .....

Summa Kr. 1,067 53

Summa s:arum Kr. 2,140.24

Listor finnas fortfarande utlagda i C. E. Fritzes bokhandel, Missionsbokhandeln 49 samt Grekiska generalkonsulatet, Drottninggatan 22.

Ur notisboken.

En högre folkskola för flickor. »Sällskapet för folkundervisningens befrämjande» kommer i höst att i hufvudstaden öppna en högre folkskola för flickor. Denna skola är ämnad att efterträda den af samma sällskap inrättade folkskolan till högre lärarinneseminariet, hvilken försökskola existerat mer än ett årtionde, men nu skall upphöra. Någon högre folkskola, vare sig för gossar eller flickor, har hittills ej funnits inom hufvudstaden.

Enligt skolans plan blir målet att åt flickor, som genomgått folkskolan, meddela dels en fortsatt undervisning, dels en fullständig utbildning för kvinnans praktiska lifsuppgifter. För inträde som lärjungor fordras folkskolans högsta kunskapsmått samt bästa uppförande och flitbetyg.

Skolan skall omfatta 2 ettåriga klasser med tillsammans omkring 40 lärjungar. Undervisning i teoretiska ämnen kommer att meddelas högst 16 timmar i veckan; den öfriga skoltiden ägnas åt öfningsämnen samt i främsta rummet åt öfning och undervisning i hushållsgöromål och kvinnliga handarbeten, såsom klädsömnad m. m. Som mycket viktiga ämnen upptager schemat huslig ekonomi och hälsovårdslära med särskild hänsyn till barnavård.

Sveriges första kvinnliga snickargesäll. Vid Lunds fabriks- och handverksförenings senaste sammanträde förekom ett ärende, som för visso var både ovanligt och intressant. Bland de till bedömande företedda profven ådrog sig särskildt ett större uppmärksamhet och vann allmänt bifall, för att icke säga beundran. Det var ett utomordentligt fint bildhuggeriarbete, ett i trä skulpterat miniatyraltare jämte konsol, med Kristusbild och inskription. Sällan hade väl bland de många rent af mästreliga gesällprof, som till föreningen inkomma, något så ypperligt som detta presterats, och de närvarande beslöto också att belöna profvet, hvilket som gesällstykke godkändes, med den högsta belöningsgrad, föreningen har, nämligen diplom med silfvermedalj. Då därefter handlingarna i saken föredrogs, visade det sig, att profvet utförts af fröken *Anna Carolina Möller*, hvilken i fyra år arbetat hos snickarmästare N. H. Möller i Lund. Intyg visade, att hon själf gjort äfven snickeriarbetet samt ritnin-

gen för profvet. Fröken Möller inträdde därpå och mottog underrättelse om den utmärkelse, hvarmed profvet belönades. Och hon har sedan fått bok på att hon nu är gesäll i det hedervärda snickar- och bildhuggaryrket.

Redan den femte! Medicine licentiatexamen har i dagarna aflagts vid Karolinska institutet af med. kand. *Ellen Sandelin*, värml., alltså den femte svenska kvinnliga läkaren.

Finlands förnämsta författarinna har gått ur tiden. Från Kuopio ingår nämligen underrättelse att fru *Minna Canth* afidit därstädes den 12 dennes.

Den begåfvade författarinnan Wilhelminna (Ninna) Canth, född Johnsson, föddes den 19 nov. 1844 i Tammerfors, ingick som elev i det nybildade semenariet i Jyveskylä och gifte sig 1865 med sin lärare, lektorn J. F. Canth.

Vid hennes mans fränfalle år 1879 måste hon för att underhålla sig och sina 7 barn på allvar börja ägna sig åt författarverksamhet, hvarför hon redan förut visat ovanliga anlag.

Hennes första dramatiska arbete, *Inbrottsstölden*, skådespel i 5 akter, erhöi 1881 ett pris af Finska litteratursällskapet och uppfördes på finska teatern 1882. Sedan följde *På Rovilla gård* (prisbelönt af finska teatern), uppfördt 1883, *Arbetarens hustru*, uppfördt i Stockholm 1886; *Olyckans barn* 1888, hvars uppförande efter några representationer förbjöds på grund af dess utprägladt arbetarevänliga innehåll; *Prästens familj* 1891; *Sylvii* 1893 och *Anna Lisa* 1895. Bland hennes berättande dikter må nämnas de förnämsta: *Fattigt folk* (1886), *Hanna* s. å., *Blindskär* (1887) och *Agnes*, de tre sistnämnda äfven utkomna på svenska.

Då Idun redan tidigare (i n:r 40 för år 1893) meddelat porträtt och utförlig biografi af fru Canth, inkränka vi oss nu till dessa korta rader.

Vissnande minnen.

Af Vera Vinge.

2.

En kontrast.

Anna Hultman», stod det. Tankfull sköt jag tillbaka den stora boken och började mönstra mitt minne. Jag hade bland *anmälda badgäster* sökt utleta, hvem den fetlagda medelålders matrona kunde vara, i hvars uttryck det låg något för mig så bekant, att jag gång på gång undrat hvem hon var. »Anna Hultman, prostinna.» Kunde hon verkligen vara identisk med Anna Hejne? Jo, så var det. Där om var jag, efter några ögonblicks begrundande, fullkomligt viss. Att Anna Hejne slutligen gift sig med en person, som hette Hultman, det hade jag en gång sett af tidningarna; men från den tiden tappade jag alldeles bort spåren af denna intagande fagra, unga kvinna, som jag visserligen ganska obetydligt känt, men hvars historia en gång på det högsta väckt både mitt deltagande och mitt intresse.

Hvilka öfverraskningar lifvet ibland har i beredskap åt en! Och inför hvilka oförenliga, groteska motsatser man mången gång ställes! Anna Hejne — prostinnan Hultman? Mig, som inte kunde skönja några öfvergångar eller förmedlingar, föreföll denna sammanställning så sällsam, att jag knappt kunde hämta mig från min förvåning. Men efter en stund måste jag le åt mig själf och den tydliga känsla af besvikenhet, hvilken denna nya upptäckt hos mig framkallat. Hvilken mera tillfredsställande, rent af välgörande epilog än Anna Hejne, förvandlad till denna gladlynta, välmående prostinna, hade man väl i själfva verket kunnat tänka sig till det sorgespel, i hvilket jag en gång sett den unga Anna utföra en af hufvudrollerna. Men icke förty föreföll mig den vänliga fru prostinnan Hultman som en löjligt oformlig bild af den veka, behagfulla ungmö, såsom hvilken jag en gång sett henne. Mina estetiska förväntningar hade, kan tänka, kraften bilden af en sanka Cecilia eller något i den stilen åtminstone.

Det var nu tjugufem år sedan jag sett henne såsom den ranka, finlemmade tjugufemåriga flicka, hvilkens förtjusande, själfvullna pianospel så många sommarkväll lockat mig från mina ströftåg ute i det fria och in i den kvafva societets-salongen. Så kom en ung violinspelare till N., och af de härligaste duetter för violin och piano

lockades jag sedan allt oftare in i salongen. Det var en verklig njutning att höra denna musik, och det var tillika en ögonfägnad att se de två unga virtuosa: hon blond, stilla och behaglig; han mörk, vacker och eldig. Hvilket väljud förstod han icke att framlocka med sin stråke! Det var också en ung artist, som lofvade att en gång komma att intaga en rangplats bland vårt lands musici.

Innan många veckor förgått, trodde jag mig finna, att den unge konstnärens ögon, då de föll på hans väna accompagnatrice, talade samma smältande språk, som han förstod att framlocka ur sin violin. Småningom blefvo musikstunderna färre, och de unga tu sågos allt oftare promenera tillsammans på stranden. Bland badsocieteten talades nu allmänt om förlofning. Jag kom en afton ofrivilligt att bevittna en afskeds-scen mellan de unga tu, och denna styrkte mig i min tanke, att societetens aningar nog inte voro så oriktiga denna gång.

Emellertid satt jag en dag nere vid strandpromenaden och betraktade det blåa hafvet. En smacker liten båt styrde för fulla segel ut på fjärden, och jag igenkände i de båda seglarna Anna Hejne och hennes beundrare. I detsamma kom en af badortens dygdfullkomligheter, fru H., och slog sig ned bredvid mig på soffan. Hon og sin pince-nez, betraktade båtarne och igenkände de båda unga i deras lilla farkost. Då var man icke så frisinna i fråga om »konventionen» som nu för tiden. Fru H. fann sig högeligen »chockerad» af denna lilla seglats på tu man hand, och först sedan de hvita seglen försvunnit bakom udden, kunde hon vända sitt intresse åt annat håll.

Då jag, ett par timmar senare, tagit mitt bad och därefter trädde ut på den långa badhusbryggan, mötte mig en syn, som sedermera under mången lång natt kom sömnen att fly mitt läger, en syn, hvars fasa jag icke på årtal kunde följaga, och som jag aldrig skall kunna förgäta. Det var båda de ungas liflösa, af vatten drypande gestalter, som i detta ögonblick lyftes ur en fiskarbåt och buros fram till badhuset. Det blef några fasans och förvirringens ögonblick, under hvilka vi litet hvar sattes i

verksamhet för att söka återkalla de drunknade till lif. Fiskrarne hade sett båten kantra och genast skyndat till stället. Den unga flickan hade de inom kort lyckats få upp i sin båt; hennes hjärta slog ännu, och man lyckades snart att väcka henne till lif. Men den unge mannen hade de endast med stora ansträngningar och efter förnyade dykningar lyckats få upp ur sjön. Man gjorde energiska ansträngningar. Läkaren arbetade flere timmar, men slutligen måste hvarje försök att återkalla den unge artisten till lif uppgifvas: han var död.

Den sorgliga tilldragelsen väckte allmänt deltagande. Unga Anna Hejne insjuknade allvarligt, och, då hon efter sjukdomen ånyo visade sig, hade hon blifvit en skugga af sig själf, såg ut som sorgen och lidandet förkroppsligade. Litet hvar förstod, att det icke endast var fasa och sjukdom, som åstadkommit denna förändring, utan att hon fått sitt hjärta krossadt genom den unge artistens sorgliga slut. Hennes mor förde henne en gång fram till mig, på det att hon skulle tacka för det bistånd, jag lämnat henne. Hon framförde tacksägelsen på ett liknande, nästan automatiskt sätt. Sedan såg jag henne icke mera. Men den bleka, unga flickan med det förstenede, hjärtskärande uttrycket var en syn, som aldrig gick ur mitt minne, och många voro de deltagande tankar, jag i årtal därefter ägnade henne.

Och nu har jag återsett henne som fru prostinnan Hultman!

Jag slog ihop boken, reste mig beslutsamt, tog en tidning och gick ut och satte mig på verandan. Men mina tankar ville icke riktigt följa med min läsning; de sysslade envist med *prostinnan*. Jag spratt nästan till, då jag fick se henne komma upp på verandan. Jag kände, att hon med en forskande blick betraktade mig, och plötsligt kom hon fram till mig, presenterade sig »Ni och jag», och frågade, huruvida hon var igenkänd.

»Ni påminner mig», sade hon vid ett annat tillfälle, då hon helt plötsligt, vid de första tonerna af Wieniawskis legend, rest sig, fattat min arm och gått utom hörhåll för musiken, »om mitt lifs på en gång gladaste och sorgligaste minne, dess ungdomsglans och de drömmar

och förhoppningar, som så sorgligt gingo i kvaf.» I hennes ögon glimmade det fram en undertryckt eld, som tydligt förrådde, att en smula romantik dock slumrade kvar på botten af den till utseendet så prosaiska lilla prästhustruns själ.

»Fast jag blott var tjugu år, då detta slag drabbade mig, trodde jag, att lifvet för alltid för mig fallit i spillror. Efter några år miste jag min mor. Jag stod då alldeles ensam och öfvergifven, utan huld och skydd, utan energi och lefnadslust. Då bjöd mig en god, allvarlig prästman sitt hjärta och sin hand. Jag tvekade länge och tyckte, att det skulle vara ovärdigt att mottaga så mycket af honom och hafva så litet, så oändligt litet att gifva. Men han var enträgen, fordrade så litet, och jag — jag kände ett så stort behof af att finna en hamn och ett hägn. Jag fann bådaderna: en trofast, öfverseende make och ett kärleksfullt välsignadt stöd. Nu är jag gammal vorden, och jag prisar med tacksamt hjärta och med glad mod den lycka, jag åtnjuter, men icke förty» (hennes stämma fick något patetiskt) »Wieniawskis legend — ni minns den ju? — den kan jag aldrig tåla att höra återgifvas i jordiska toner, den vill jag icke mera uppfatta med mina jordiska öron.»

Mycket väl mindes jag den härliga legenden, sådan de hade spelat den och sådan jag hvarken förr eller senare tyckt mig höra den.

En kvart senare sade hon godnatt, men då var det åter *fru prostinnan Hultman*, som med en smula säffligt tunga åtbörder och med ett vänligt, godmodigt leende räckte mig en liten knubbig hand till afsked.

Innehållsförteckning.

Cecilia Milow. (Med porträtt). — Kvinnofrågorna vid 1897 års riksdag — Som markens blomster! Ett genmäle af *Ellen Bergström*. — I Stockholm: små utställningsfunderingar och litet annat smått och godt, för *Idun* af *Lovisa Petterkvist*. Bref 1: »Iduns salong». — Konstnärerna på möblera sitt hem; en serie artiklar för *Idun*, utarbetad af fackmän. 2. — Kvinnoorna på utställningen VII: En liten orientering. Af *Adolf Hellander*. — För det blödande Grekland! — Ur notisboken. — Vissnande minnen; af *Vera Vinje*. 2: En kontrast. — Tidsfördrif.

Sidsfördrif.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

När drivvorna ses smälta ner,
Och solen värmer mer och mer,
Då vaknar all naturen opp
Och safven börjar i sitt lopp.
När allting utom drifvan sväller
Af lif, när vågen högre kväller —
En fånge från sin boja fri —
Samt vinden drar dig ljum förbi,
Då är det jag som kommen är
Och löften i min famn jag bär.
Mitt korta lif det är en strid
Emellan varm och kulen tid.
Fastän på elfva ben jag går,
Så kom jag lite sent i år.

På himlens vida fält en fager vand-
ringsman,
Kanske att man din hatt detsamma
kalla kan.
Hvad jorden alltid är, när drifvan
smälter.
Hvad klädningen ej blir, när magen
svälter.
Hvad som gymnasten är — det hvar
man vet.
Ett vattengräs, och hvad som vag-
gar det,
Samt plär åt annan sak sin lyft-
ning ge.
Hvarpå du vill ej dina kära se,
Och om du måste, hvad kan lindra
smärtan,
Den samma känslans tolk för rödda
hjärtan?
Det ena är det andra här. Och
se'n

Hvad gör du med din hjärna nu

min vän?
Utaf en socken nämn en liten del.
Hvarvid man svara får för sina fel?
Ett simpelt uttryck för förakt och
spe,

Och om du hör det, ropa varnande
Ett nästan lika simpelt ord tillbaka.
Hvaraf man lagar mången läcker
kaka.

Hvarmed du skyler all din naken-
het.

Och hur den är som intet heligt vet.
Den fulaste benämning på ett löje.
Hvad flickan, nästan alltid, bär med
nöje.

Delice som passar bra, när du su-
perar.

Ett ämbetsrum. En dryck som
stimulerar.

Hvad du om hösten skaffar ny
ibland.

Du genom det kan binda dårens
hand.

Hvad vattnet har, och så har ock
ditt öga.

Hvad plägar präktigt bli från ber-
gen höga?

När lillan hälsar, säg hvad ropar
du?

Hvad man i stoffet ständigt sän-
ker ju.

Mitt herrskap, äfven jag i stoffet
rullar!

Jag längtar efter Fjäderholmens
kullar.

Amalia.

Namngåta.

Bilda af följande bokstäfver och
stafvelser nio dopnamn och u
dem så att de två första ppställ
verna i ett efterföljande n bokstäf-
tid äro lika med de två am all-
sista i ett föregående, t. ex.
Ida, David:

Cis, sar, ag, ele, ra, leo,
ge, or, sus, d, p, atr, mi,

aga, ge, nar, a, da, ta, a, k, fae, gi,
ta, na, l, ar.

Fix.

Gömda geografiska namn.

Tag ren nattskjorta på dig hvarje
söndagsafton.

Minst två mål om dagen bör man
äta.

Vid kylig väderlek sandas trotoa-
ren hvarje morgon.

En dalmas åter för två skåningar.
Han är en gammal ungkarl utan
intressen i lifvet.

Hög rang är det som han efter-
sträfvat.

Det stod ett gammalt bord af al
under den hundraåriga eken.

Ingen orgel låter i mitt tycke så
bra som ett piano.

En förståndig kusk retar ej sina
hästar.

Pollys pappa ristade hennes namn
i barken.

På sådan mark sår man ej råg
utan hafre.

En stark tro samlar proselyter.
Om du har näsduk på dig så an-
vänd den!

Somliga människor sakna fullkom-
ligt finkänslighet.

Hans gamla mor arbetar ut sig
för honom.

Hon låtsade ej om dessa dumma
människors näsvishet.

En ordentlig karl undviker att
komma i slagsmål.

Vi hafva saken klar.
Jag arbetar åtta timmar om da-
gen.

Flickan erhöi tvåne apelsiner af
sin far.

Vår disponent rosar icke mark-
naden.

Jag minnes dig med evig
tacksamhet.

Om du toge flera bi-
träden, skulle arbetet sä-
kert medhinnas.

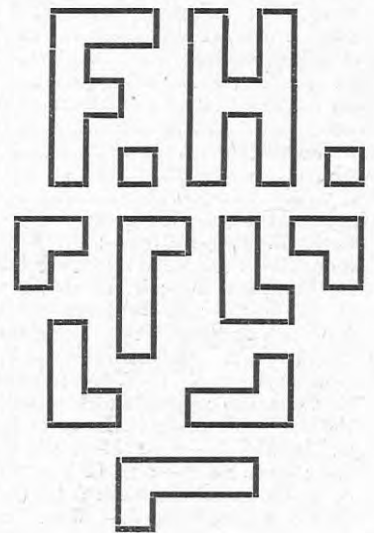
Jag har aldrig någonsin föroläm-
pat henne.

Moster Maj & Co.

Mosaik.

Redaktör F. Hellberg personligen
tillägnad af

Moster Lisa.

Ofvanstående 11 figurer, rätt sam-
manfogade, bilda en kvadrat.

Lösningar.

Logogryfen: Snörlif: fris, rön, öl, snö,
rös, nös, ris, slö, rö, örn, söl, sil, ö, Nil,
frös, föl, lif, is, ni, sir, fil, lins, lö, löf,
för, ös, snör, fin, lin, lös, fri.
Charaden: Tomfat.
Triangelgatan: hare, Elsa, Helga.
Gåtan: Ronneby.
Förvandlingsgatan: Norge; Nyland, Ore-
gon, Roskilde, Gloucester, Eisleben.

Gymnastik- och Velocipedkostymer

* * Strumpor, Tröjor, Kalsonger etc. * *

* Extra beställningar & reparationer. * Vidstickningar. *

Från fabriken **Bryggaregatan 3**, 1 tr. upp,
andra huset från Drottninggatan.

Tandläkare dir Geo. Forssmans Tandpulver, två slag, Tandpasta, Tandinktur handande. Parförsäljning för Sverige hos Bendix, Josephson & Co., 11 Regeringsgatan.